

„Bol raz istý muž , ktorý polieval svoju záhradu. V strede záhrady stál obrovský balvan. Muž zavolať svojho syna a poprosil ho, aby balvan odvalil. Veľmi dobre vedel, že žiada skutok, ktorý ďaleko prevyšuje sily malého chlapca. Malý Janko sa oprel do balvanu, aby ho odkotúľal, ale bez úspechu. Balvan mu bol príťažlivý. A vo svojom srdci si hovoril: "Ako je to možné, že otec žiada odo mňa biečo, čo je nad moje sily?" Potom sa obrátil na svojho otca a povedal: "Otec, mne to nejde." Otec sa zadíval na malého Janka a odvetil mu: "Janko, na niečo si zabudol, zabudol si na niečo podstatné. Pozri sa, som tu pri tebe. Ale ty si ma zabudol požiadať o pomoc."

Na ceste nasledovania Pána Ježiša Krista nám často chýba práve toto jedno, o čom sme počuli v spomínanom príbehu. Zabúdame na to najzákladnejšie - prosiť Pána Boha o pomoc. A prečo? Pán Ježiš Kristus od nás žiada veľmi veľa jednoduchých, no vo svojej podstate ťažkých vecí. A le práve v tom väzí ten najbežnejší ľudský problém, že všetko sa snažíme urobiť iba svojimi vlastnými silami.

Usilujeme sa sväto žiť, ale nedarí sa nám to. Usilujeme sa nehrešiť, ale nejde nám to. Usilujeme sa žiť podľa požiadaviek Božieho slova, žiť evanjelium v praktickom živote, a predsa zlyhávame. Chceme byť dobrými matkami, chceme byť otcami, chceme byť dobrými pracovníkmi, a aj tak zlyhávame.

Dôvod nášho neúspechu je pritom celkom jednoduchý: snažíme sa o to všetko sami, vlastnými silami. Neprosíme o pomoc Ducha Svätého, aby prišiel a posilnil nás v tom, čo nám chýba. Ale aj v tejto chvíli sa nám Pán Ježiš Kristus prihovára: Zabúdaš na niečo. Zabudol si na moje slová, aby si bol otvorený pre Ducha Svätého, aby ťa mohol obdarovať silou a všetkými potrebnými darmi, ktoré ti chýbajú. Viem, že všetko toto potrebuješ. Bez toho nedokážeš nič.

Preto aj dnes hovoríme o Duchu Svätom a nádejame sa, že aj my spoločne zakúsime Jeho prítomnosť. Pretože ptáve to je naším spoločným cieľom - zakúsiť Jeho prítomnosť. Bez Neho sme ako auto bez pohonných hmôt. Môžeme mať krásne a dokonalé auto, skvelé

náboženstvo, slávnu cirkev, a skutočne báječné evanjelium s odkazom, no ak nám chýba energia, nebudeme toto všetko môcť zakúsiť. Potrebujeme pomoc, aby sa to všetko dalo do pohybu. Potrebujeme Ducha Svätého a hojnosť Jeho darov, aby sme vedeli žiť a plniť to, čo od nás žiada Pán Ježiš Kristus.

Nuž a na tomto mieste si treba položiť zásadnú otázku, ktorú sme si možno ešte ani raz v živote nepoložili: čo by sme my urobili, keby sme boli na mieste Pána Ježiša Krista? Čo by sme urobili my, ak by sme mali ísť na kríž za hriechy a problémy celého ľudstva, teda aj za naše hriechy a problémy?

Možno sa zvykne pýtať: čo by na našom mieste urobil Pán Ježiš Kristus? No čo by sme urobili my na Jeho mieste, to je ťažšia otázka. Ak si ju vôbec dokážeme položiť. Pozrime sa teda na dnešné evanjelium a na dnešné svedectvo nášho Pána:

"Vtedy mnohí zo Židov, ktorí prišli k Márii a videli, čo učinil, uverili v Neho, ale niektorí z nich odišli k farizejom a rozpovedali im, čo Ježiš urobil."

Počuli sme o takmer ukázkovom zázraku - dôkaze Božej moci - Pán Ježiš Kristus vzkriesil Lazara z mŕtvych a tým vyvolal v zhromaždenom ľude dve reakcie. Na jednej strane "mnohí uverili v Neho" a na druhej strane, "niektorí z nich odišli k farizejom a rozpovedali im, čo Ježiš urobil." Jednoducho Ho udali!

A predsa je zjavné, že nik z prítomných nepopieral zázrak, ktorý sa stal. No predsa, aj napriek zjavnému Božiemu zásahu vidíme ľudí, ktorí majú za cieľ zlikvidovať Pána Ježiša Krista. A tak spomeňme si na slová nášho Pána: "Ako mňa prenasledovali, tak budú aj vás." Upozornenie nášho Pána je teda stále aktuálne a platné. Totiž, že vždy sa nájdú ľudia, ktorí radšej pôjdu proti spoznanej pravde i proti tým, ktorí ju zvestujú, len aby zakryli svoje chybné konanie a smerovanie.

"Preto veľkňazi a farizeji zvolali radu a vraveli: Čo robiť? Lebo ten človek činí mnohé znamenia. Ak Ho necháme tak, všetci uveria v Neho; prídu Rimania a zaujmú nám aj toto miesto aj národ."

Neuveriteľné slová! A predsa svedectvo viery. Na jednej strane priznanie, že Pán Ježiš Kristus prichádza s mocou od Boha, a predsa na

druhej strane snaha zbaviť sa Ho pre zachovanie svojho vlastného pohodlia. Pohodlie... príjemná vec... ale keď nám do neho zasahuje nejaké svedectvo Ježiša Krista je otázne, či ho prijmem. To isté vedeli aj ľudia pred 2000 rokmi. Áno, prišiel Nieкто, Kto činil veľké veci, búral dovtedajšie bariéry, a prinášal do sveta skutočný pokoj, prevyšujúci každý rozum, a tiež lásku k nepriateľom...

Ale sme ochotní niečo také prijať? Sme ochotní milovať svojich nepriateľov, ľudí, čo nám ublížili, či neustále ubližujú? Dobrá, ale ťažká otázka. Skôr je ľahšie odmietnuť, a to aj pravdu, pre relatívny pokoj. Preto treba obžalobu nejakým spôsobom zdôvodniť. Možno nám na to pomôžu "tí Rimania", alebo akákoľvek ich náhrada. Lenže tí by boli prišli aj bez Ježišovej zvesti... Problémy by nastali aj bez zvesti Pána Ježiša Krista.

Takto teda vidíme, že dobro sa dokáže obhájiť samo o sebe, ako také. No zloba si musí nájsť nejaké to zdôvodnenie, a v tom boli farizeji majstrami. Nám treba len poznať majstrovstvo farizejov dneška, ktorí si rýchlo dokážu nájsť zdôvodnenie aj v dnešnej dobe.

"Kaifáš, ktorý bol toho roku veľkňazom, im povedal. Vy nič neviete, ani neuvažíte, že lepšie bude pre vás, keď jeden človek umrie za ľud a nezahynie celý národ."

Nevieme, či si Kajfáš uvedomoval význam svojich slov vzhľadom na poslanie Pána Ježiša Krista, ako Meisáša. Nevieme, či v nich spoznával prorocstvo o spáse v Ježišovi, alebo skôr svoje vlastné pohodlie a pohodlie úzkej skupiny ľudí okolo neho. A tiež nevieme, či sa tým snažil oddialiť problém rímskeho zásahu na území Izraela.

Tak či tak sú tieto slová prorocvom. Vidíme v nich skutočný a nenahraditeľný význam obete Pána Ježiša Krista za nás všetkých a za naše hriechy, aby sme my mali život. Lenže, aby sme toto spoznali, práve na to potrebujeme moc Božieho Ducha Svätého.

"Od toho dňa boli rozhodnutí, že Ho zabijú!"

Bez Božieho Ducha je to už raz tak, spoliehame sa iba sami na seba a na svoje schopnosti či moc. A tak aj farizeji, veľkňazi a zákonníci dali radšej prednosť vlastnému pohodliu, ktoré akože zastrešili pod emocionálne dôvody: národ, sväté miesto Jeruzalem a

podobne. Takéto emocionálne dôvody sa vždy nájdú, ak chceme zastrešiť vlastné pohodlie a vlastný názor pred objektívnou pravdou evanjelia. Aj o tom je naša ľudská hriechnosť.

A tak vidíme, že bolo skutočne ľahšie uprednostniť menšie veci pred väčšími, nižšie pred vyššími, aby takto boli stratené oboje. Ale otázka zostáva: zvolili si menšie "zlo", alebo odmietli dobro v prospech zla?

"Preto Ježiš nechodil už verejne medzi Židmi. Ale odišiel odtiaľ do kraja blízko púšte, do mesta menom Efrajim, a pobudol tam s učeníkmi."

Po tomto vonkajšom neúspechu je toto posledná chvíľa pre Pána Ježiša Krista, kedy môže vyhľadať samotu, ústranie a tiché spoločenstvo so svojimi učeníkmi pred završením svojho pozemského života.

A tak vidíme, že chvíle samoty a spoločenstva boli pre Pána Ježiša Krista zdrojom obnovenia vernosti svojmu poslaniu i Božej vôli. Tak aj pre nás sú podobné chvíle rovnako dôležité, ba aj oveľa viac. Preto neustále hľadáme tiché chvíle naplnené Duchom Svätým, aby sme v nich hľadali stretnutia s Pánom a v nich hľadali Jeho Svätú vôľu. Lebo práve skrze Ducha Svätého sme spojení s naším Pánom.

A ak sa voči nám postaví aj celý svet, nebudeme opustení, pretože budeme kráčať cestou nášho Pána Ježiša Krista, Ktorý si na miesto vlastného pohodlia vyvolil radšej utrpenie a smrť, len aby splnil vôľu svojho Otca. A Otec stál pri Ňom aj v tej najväčšej opustenosti, keď Ho všetci opustili a vydali na to najpotupnejšie utrpenie. Pretože to všetko sa malo stať, aby sme my boli zachránení. Vyvoďme si z toho dôsledky. Amen.